

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **V. Z.**, proti povinnému **S.**, o vymoženie pohľadávky vo výške **31 042,02 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2Er 754/2002, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. júla 2009, sp.zn. 2CoE 28/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov (exekučný súd) uznesením zo 6. apríla 2009, č.k. 2Er 754/2002-46 exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod. č. Ex 66/2002 zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia odmenu a náhradu hotových výdavkov (trovy exekúcie) vo výške 39,50 €. V časti odôvodnenia uznesenia týkajúcej sa trov exekúcie uviedol, že exekútorovi patrí odmena len v sume 39,50 €, a nie v sume 89,29 € ním vyčíslenej. Dospel totiž k záveru, že exekútor vyčíslil odmenu a náhradu hotových výdavkov v celkovej sume 89,29 € nesprávne, v rozpore s ustanovením § 14 a § 15 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v platnom znení (ďalej len „vyhláška“). Úkony exekútora, za ktoré súd exekútorovi odmenu nepriznal, súd vyhodnotil ako nedôvodne vyúčtované a nepreukázané a nesúvisiace s vykonávaním exekúcie ako takej, resp. za vykonanie týchto úkonov exekútorovi nepatrí paušálna odmena podľa § 15 ods. 1 vyhlášky.

Krajský súd v Prešove ako súd konajúci o odvolaní súdneho exekútora, uznesením z 30. júla 2009, sp.zn. 2CoE 28/2009 potvrdil uznesenie exekučného súdu a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvého stupňa správnym spôsobom vyhodnotil čas potrebný na vykonanie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti, ich dôvodnosť a súčasne aj zohľadnil len tie úkony exekučnej činnosti, ktoré v konaní boli aj vykonané a posúdil dôvodnosť a výšku nákladov, ktoré boli účelne uplatňované na výkon tejto činnosti.

Rozhodnutie odvolacieho súdu súdny exekútor napadol dovolaním, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f/ O.s.p. a to, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ako aj z dôvodu, že súd svojim rozhodnutím spôsobil škodu na majetku súdneho exekútora ako tretej osoby, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej a tak ho nepriamo zaviazal uhradiť ostatné trovy exekúcie. Nesúhlasil s tým, ako odvolací súd posúdil vec po právnej stránke (ako vyložil ustanovenia § 196 a § 203 Exekučného poriadku). Svoju argumentáciu v dovolaní uzavrel s tým, „že keďže sa napriek tejto skutočnosti uskutočnilo na odvolacom súde pojednávanie, bola mu postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom na podanie dovolania“.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania v prejednávanej veci vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.)

na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o trovách konania.

Dovoláním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci výrok uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania; takéto rozhodnutie nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania súdneho exekútora prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

Dovolací súd postupujúc podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj podľa ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťajú dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú

v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že „sa napriek tejto skutočnosti uskutočnilo“ (zrejme správne má byť „neuskutočnilo“) pojednávanie.

Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu uvedenú vadu konania neopodstatnene.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, keďže nešlo o procesné situácie uvedené v ustanoveniach § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p., na prejednanie odvolania nemusel nariadiť pojednávanie. Dovolací súd poznamenáva, že ani podľa úpravy platnej pred účinnosťou zákona č. 384/2008 Z.z. Občiansky súdny poriadok nevyžadoval nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania, ak odvolanie smerovalo proti uzneseniu (viď § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v znení účinnom do 14. októbra 2008).

Ďalšie v dovolaní uvádzané dôvody je potrebné podľa ich obsahu považovať za námietku právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Nesprávne právne posúdenie veci je

relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť (iba) v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p., lebo nie je procesnou vadou v zmysle tohto ustanovenia. Na uvedený dovolací dôvod preto v danej veci, v ktorej dovolanie nie je prípustné, nebolo možné vziať zreteľ.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť z § 237 O.s.p., ale ani z § 239 O.s.p., odmietol ho dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, ktoré nemožno napadnúť týmto opravným prostriedkom. So zreteľom na dôvod, pre ktorý dovolanie odmietol, nezaoberal sa vecnou správnosťou dovolaním napadnutého uznesenia.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania vychádzal dovolací súd z § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uznesenie nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. marca 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová